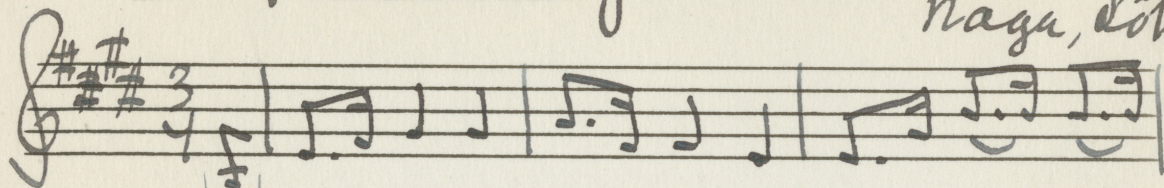
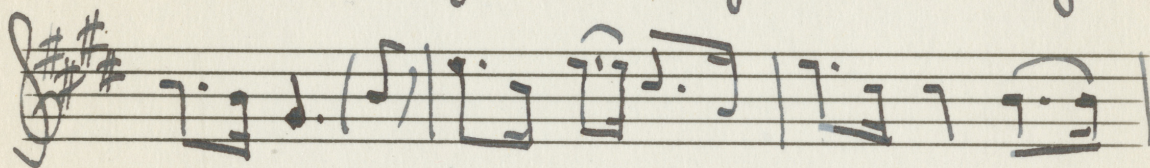

Löjtnant Ingevall & Eveline

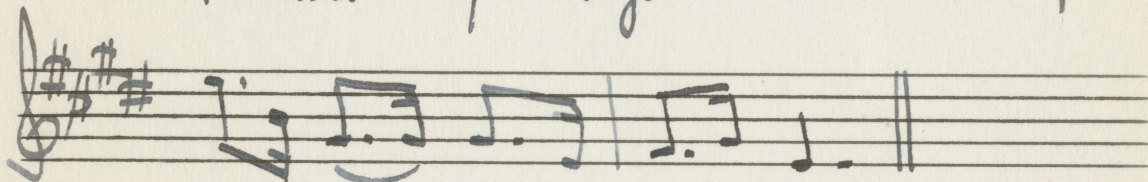
naga, Lökeholm

Uti en hage satt så enigt, satt så enigt

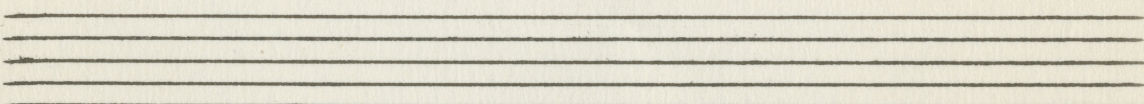
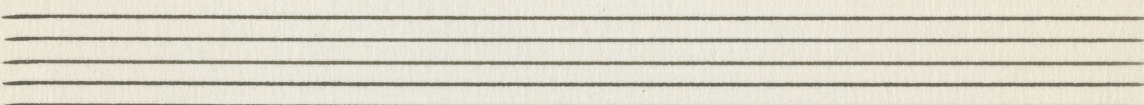
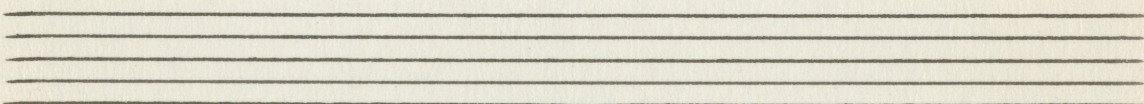
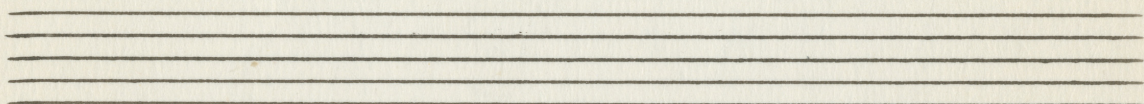
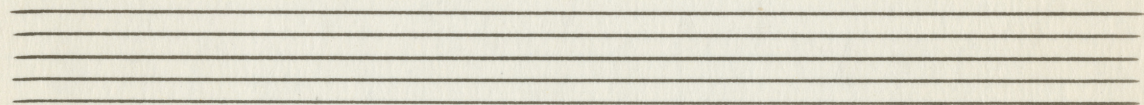
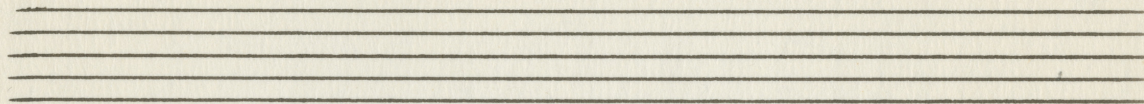

hand i hand Löjtnant Ingevall och Eveline,

knöto där sina kärleksband

Axel Nylén
7. 8. 1923.

Uti en hage satt så enigt,
satt så enigt hand i hand
löjtnant Ingevall och Eveline,
knöto där sina kärleksband.

Gråt ej, gråt ej, Eveline,
gråt ej, gråt ej, du min vän!
Inom ett år så är jag tillbaka,
är jag tillbaka hos dig igen.

Löjtnant Ingevall drog ut i kriget
för att pröva sitt unga mod,
men mest så tänker han på Eveline,
när månen höjde sig i högen nord.

När de två åren gått till ända
och många blomsterblad har fallit av,
då kom Ingevall till samma hage,
där han för med Eveline satt.

586

Eveline är nu död
och på graven står en marmorsten,
och på stenen så står det skrivet
att Eveline är ej mera din.

Löjtnant Ingevall drog in i klostret,
bröt vid svärd och väja av.
Inom klostrets tränga murar
silar Ingevall uti sin grav.

